

bragt? Dette er Noget, der er muligt, og jeg vil derfor slutte mig til den Opfordring, der har lydt her, til at fremstjende Arbeidet saa hurtigt som muligt. Naar man nu ligesom har bebrejdet Regjeringen, at den ikke gjorde dette Strid strax, saa vil jeg dertil sige, at Regjeringen ikke som private Folk kan handle alene efter Sjerteindskyldelse. Den er jo en ansvarlig Myndighed, som skal kunne forsvare, hvad den foreslaar, lige overfor den hele Stat, og derfor maa dens Beslutning være begrundet paa en nøiagtig Undersøgelse. Jeg vil derfor ikke bebrejde Regjeringen, at den ikke har skyndt sig mere, end Tilfældet er. Man kan jo i Virkeligheden med Sandhed spørge, om der er stet en Skade — det er der jo dog Tvivl om — eller om det har været til Gavn. I hvert Fald er man ikke i Stand til at bedømme, i hvilken Grad navnlig de vedkommende Jorder ere beskadigede. Dette er jo et Punkt, hvorom der i de offentlige Blade har været ført ikke lidet Strid. Navnlig har man henvendt sin Opmærksomhed paa, hvad der er stet ved en Overtømmelse i Rimfordsøgen; der er der kommet ganske modsatte Ansuelser frem om denne Ting. Der er derfor høist rimeligt, at Regjeringen ikke uden videre har kunnet gaa ind paa at foreslaa nogen Erstatning i saa Henseende eller tage noget væsentlig Hensyn til den Skade, der saaledes muligens er stet. Man har sammenlignet denne Landsdels Ulykke med Krigens og sagt, at man her burde gaa lige saa vidt, som man er gaaet med Hensyn til Krigsfaadeserstatning. Dertil skal jeg være meget villig, naar man kan faae disse to Slags Stader til at være sammenlignelige, naar man virkelig kan finde Lighed mellem dem; men jeg tror, at der alligevel er en stor Forskjel, som vi ikke nu ere i Stand til at gjennemskue, og man maa opsætte Meget med Hensyn til Bedømmelsen af, hvilken Erstatning der overhovedet kan og bør gives af Staten for denne Skade. Der er jo stet Skade paa Løsøre, her har været Næringsstab, Jorderne ere enten blevene beskadigede eller gavnede, maatte der være forskjelligt, men i alt Fald have de været Gjenstand for Overtømmelse, og nogle af dem ere blevene tilsandede. Det er altsaa en anden Maade, hvorpaa Staden er stet end i Krigens, saa at man ikke ligesom kan sammenligne disse to Tilfælde. Jeg maa tilføje, at da jeg saae den Sum, som her er opført, gjorde det ogsaa det Indtryk paa mig, at det ikke var nogen betydelig Sum, men jeg indrømmer fuldstændig, at jeg ikke har noget Andet at gaa ud fra end de almindelige Beretninger, og at jeg ikke i den Grad har sat mig ind i, hvad Regjeringen har oplyst, at jeg skulde kunne sige, at min Dom var den rigtige. Jeg har imidlertid den Mening, at man fra hele Befolkningens Side vil være tilbøjelig til at gjøre, hvad der overhovedet med Rimelighed kan fordres lige over for denne Skade, og jeg havde derfor tænkt mig, at

naar Lidet strider frem, og det navnlig bliver klarere, hvilken Skade der er stet paa Jorderne, kunde der indtræde det Tilfælde, at man kunde finde, at der bør gjøres noget Mere fra Statens Side, og vi have jo før i Rigsdagen givet Eftertilfald, naar Noget ikke var tilstrækkeligt, som man fra først af havde anset det for rigtigt at gjøre. Jeg opfatter Loven saaledes, at det virkelig er en Gave, der her gives, men det gaar mig som andre Medlemmer, at man ikke bestemt kan se det; jeg ser nu imidlertid, at den ærede Minister bifalder, at det er en Gave, og dette ere vi jo altsaa alle enige om. Dersom det nu virkelig i Tidens Løb skulde vise sig, at det blev en utaaftelig Byrde, der herved blev lagt paa disse Egne eller enkelte Eiendomme, hvad er da naturligere, end at man senere kom dem til Hjælp, naar det blev klart, at det var en Byrde, som de ikke kunde bære. Derfor siger jeg, at Repræsentanterne fra denne Egn og Befolkningen der ikke skulle tabe Modet, selv om den Hjælp, der gives dem i Diebliffet, ikke er saa tilstrækkelig, som den forekommer dem at burde være, og som der maatte virkelig paa visse Steder kunde trænges til; thi jeg er overtydet om, at man i saa Fald vil kunne vente baade hos Regjeringen og Repræsentationen en Indbetømmen til at hjælpe saadanne yderligere Besværinger. Naturligvis kan man ikke tage Hensyn til Tab, der ere skete paa Næringsdriften. Dette var heller aldrig Gjenstand for Erstatning efter Krigens. Der er jo mangfoldige Meininger, der i lige saa høi Grad ere gaaede til Grunde ved Krigens, som det er stet her med Enkelte, og der havde man heller ikke ved Siden af, hvad der blev ydet fra Statens Side, den store private Hjælp, som man her dog har faaet. Altsaa Grunden til, at jeg vil sige disse Par Ord om denne Sag, er den, at da jeg er Repræsentant for en Landsdel, som har været Gjenstand for Krigsfaadeserstatning, vil jeg udtale, at jeg for min Part, forsaavidt jeg er med at bevillige Noget i en Aftæning som denne, skal vise al den Indbetømmen, som der for Diebliffet kan ventes. Men det vil jo være aldeles umuligt for Repræsentationen at gaa videre, end Regjeringen foreslaar, med mindre det under denne Sags Gang kan paavises, at der skulde være saa at sige Huller, som ikke ere lukkede; thi da vil jeg sige, at det var i sin Orden, at Regjeringen, naar den virkelig blev oplyst derom, maatte kunne træde til og gjøre yderligere Forslag til Bevilling dertil. At vi derimod skulde give noget større Bidrag eller bevilge en større Sum i Penhold til private Forslag, turde vel være at forlange noget Urigtigt af os, og det vil efter min Mening være ubilligt, at anse en Negtelse af Saadant som en Haardhed overfor dem, der have lidt Ulykker. Naar der nu i Dørligt her er antydnet en Fordeling af Stadeserstatningen, saa vil jeg dertil sige, at det har undret mig noget, at Amtet i det Hele taget ikke